

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lipca 2017 r.,
skargi W.T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 października 2014r., sygn. akt VII Ca (...) wydanego
w sprawie z powództwa B.B.
przeciwko W.T.
o zapłatę,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza na rzecz B.B. od W.T. kwotę 450,- (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego;

2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy B. r.pr. E.K. – Z. wynagrodzenie w kwocie 450,- (czterysta pięćdziesiąt) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT z tytułu udzielonej skarżącemu nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu skargowym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 stycznia 2014 r., którym została zasądzona na rzecz powódki kwota 4500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19

kwietnia 2011 r. z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowiącej jej własność.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka jest właścicielką nieruchomości, którą pozwany posiadał w złej wierze i określił wysokość wynagrodzenia w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zgodnie z którym uznał za prawdziwe twierdzenia powódki, że powinno być ono ukształtowane na poziomie średnich cen wynajmu nieruchomości. Wskazał również, że pozwany kwestionując wysokość wynagrodzenia miał obowiązek udowodnić, że twierdzenie powódki jest nieprawidłowe, a temu obowiązkowi nie sprostał.

Sąd drugiej instancji uznał za niezasadne zarzuty nieważności postępowania oraz naruszenia praw materialnych pozwanego m. in. naruszenia art. 227 k.c. podniesionych przez pozwanego w osobiście sporządzonej apelacji i odniósł się szeroko do zagadnienia prawa własności powódki do przedmiotowej nieruchomości stanowiącego wyłączny przedmiot apelacji.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w zakresie oddalenia jego apelacji i wniósł o stwierdzenie jego niezgodności z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. w zw. z 224 i 225 k.c. wskazując, że poniósł szkodę w kwocie 4500 zł z odsetkami ustawowymi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie im nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine*

(art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Zarówno przytoczenie podstaw skargi, a więc wskazanie konkretnych przepisów prawnych i sposobu ich naruszenia, jak i podanie przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, pozostaje w wyłącznej kompetencji skarżącego. Jeżeli dany przepis posiada więcej, niż jedną jednostkę redakcyjną skarżący obowiązany jest wskazać tę jednostkę redakcyjną, na której opiera skargę z i której naruszenia wywodzi niezgodność orzeczenia z prawem. Wymaganie to znajduje uzasadnienie zwłaszcza wtedy, gdy kolejne jednostki redakcyjne danego przepisu regulują odmienne stany faktyczne lub sytuacje procesowe, a więc sposób i waga naruszenia musi być odniesiona do konkretnej normy prawnej. Poza kompetencjami Sądu Najwyższego pozostaje poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów przemawiających za ustaleniem, które przepisy prawa materialnego lub postępowania zostały zdaniem skarżącego naruszone.

W przypadku obu wymagań, zarówno przytoczenia podstaw skargi, jak i wskazania przepisów, z którymi orzeczenie jest niezgodne, skarżący wskazał na te same przepisy art. 6 k.c. w zw. z 232 k.p.c. oraz w zw. z art. 224 i 225 k.c. Zarówno art. 232 k.p.c., jak i art. 224 oraz 225 posiadają wyodrębnione jednostki redakcyjne bądź w postaci oddzielnych paragrafów, bądź zdań odnoszących się do odmiennych sytuacji faktycznych lub procesowych. Sąd Najwyższy nie może domniemywać, czy skarżący zarzuca naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. odnoszące się do obowiązków stron, czy 232 zd. 2 k.p.c. odnoszące się do możliwości dopuszczenia przez sąd dowodu z urzędu albo czy zarzuca naruszenie art. 224 § 1 k.c., czy art. 224 § 2 k.c., bądź też art. 225 zd. 1 k.c., czy 225 zd. 2 k.c. Takie sformułowanie skargi nie stanowi wypełnienia wymogów określonych w art. 424⁵ pkt 2 i 3 k.p.c.

Nie ma także podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek

uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powoda, że szkoda wyraża się w orzeczeniu o „określonym obowiązku do zapłaty na rzecz powódki, zaś w przypadku wydania wyroku zgodnego z prawem powyższy obowiązek nie zostałby orzeczony”, jak również wskazanie, że wierzytelność powódki w kwocie 4500 zł została prawomocnie stwierdzona. Nie zostało bowiem wyjaśnione, czy kwota ta została już zapłacona oraz nie zostało uprawdopodobnione i uwiarygodnione takie oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącego, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7 - 8, poz. 141). Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazujących na poniesienie szkody.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2, 3 i 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji, o kosztach postępowania skargowego rozstrzygając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. i 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 3 i § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 3 i § 16 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1805

